

des ordentlig Samling, jo kun betyder: Samling til en forud i Loven fastsat Tid, hvorimod det i de følgende Paragraffer er forudsat, at Kirkeraadet træder sammen til forskellige Tidspunkter, og det er saadanne Samlinger, som kaldes overordentlige, men som jo slet ikke have mindre Betydning end den ordentlige Samling. Uden dette vilde det jo ogsaa være ganske umuligt, at Kirkeraadet kunde udføre de Hverv, som ifølge §§ 55; 56 og 57 i Kirkeraadets Forfatningsudkast paahvile det. Dertil kommer ogsaa, at en stor Del Arbejde kommer til at paahvile de Udvalg, som Kirkeraadet nedsætter i Henhold til Udkastets § 54. Altsaa, det, der kaldes ordentlig Samling, er kun den Samling, som skal holdes til en forud i Loven fastsat Tid, men foruden denne Samling bliver der i den 6-aarige Periode en Række andre Samlinger, og det er der i Ministeriets Betænkning ikke taget Hensyn til.

Men saa vil jeg i øvrig sige, at Gennemførelsen af Loven om Menighedsraad og særlig af Bestemmelsen om deres Indflydelse paa Valg af Præster til de forskellige Præsteembeder var jo et haardt Slag i Ansigtet paa den store Del af Gejstligheden, som er traadt ind i Gejstligheden, har overtaget Embeder under helt andre Forudsætninger end dem, som ere blevne tilvejebragte gennem Loven om Menighedsraad. Den Gang havde man begrundet Haab om, at Ministeriet, som udelukkende gjorde Indstilling til Kongen ved Embeders Besættelse, vilde tage et Hensyn til de Forudsætninger og de Forhold, som den Gang var til Stede, saaledes at der blev taget et passende Hensyn ogsaa til Alder og Anciennet, og det maa jo siges og blev ogsaa sagt for 7 Aar siden til Ære for Administrationen, at dette Hverv havde Ministeriet udført paa en saadan Maade, at der kun i meget faa Tilfælde kunde siges fra Menighedernes Side, at der ikke var taget tilbørligt Hensyn dertil. Men nu er det ganske overordentlig sjældent, at man til Embeder indstiller Præster, der have passeret halvthundrede Aar, og disse Præster blive saa siddende i deres smaa Embeder, og ingen tager Hensyn til dem — selv om Ministeriet ogsaa vilde, kunde det ikke tage Hensyn dertil —, og derved begaaes den allerstørste Uret imod dem. Det har jo ogsaa altid været Forudsætningen, at naar vi skulde over til noget saadant som det, der er gennemført ved Menighedsraadsloven, maatte der ogsaa gennemføres en Præstelønningslov. Skulde Menighedsraadsloven være midlertidig,

skulde vi naturligvis ogsaa have en midlertidig Præstelønningslov, eller i alt Fald skulde der gives en Bevilling, hvorved Administrationen kunde bøde paa de vitterlige Uretfærdigheder, som ere begaaede overfor store Dele af Præstestanden. Nu har man i 6 Aar fundet sig i denne Uretfærdighed, fordi man maatte finde sig deri, og nu foreslaar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at denne Uretfærdighed yderligere skal blive bestaaende i 6 Aar. Har man da ingen Fornemmelse af, hvilken forfærdelig Uret man her gør mod Hundreder af Mennesker, og denne Uret har man ikke blot begaaet mod en hel Del Mennesker, som maa finde sig i det, men derigennem komme ogsaa Præsternes Enker og Børn til at lide under de højst uheldige Forhold, man her har skabt. Under disse Forhold anbefaler jeg, idet jeg her ganske støtter mig paa Ministerens Forslag om, at Loven kun skal være for 3 Aar, mit Ændringsforslag om, at det kirkelige Udvalg skal opretholdes, i sikker Forventning om, at Forudsætningen for Overenskomsten fra 1902 opretholdes, og at vi faa forelagt og forhaabentlig gennemført en Kirkeforfatningslov, saaledes at det kirkelige Udvalg altsaa efter mit Forslag skal bestaa endnu 3 Aar efter 1. Januar 1910.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Min Stilling til det foreliggende Forslag er jo kendt fra første Behandling. Jeg udtalte den Gang, at jeg var enig med det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), som ogsaa i Dag indledede Forhandlingen, i de Ændringer, han ønskede indførte i den nugældende Lov, altsaa at Formanden ikke fremdeles er selvskræven, at man benyttede de gamle Valgsteder, og de nye Vælgere saaledes ikke behøvede at melde sig til paa den Maade, som man skulde, da Loven første Gang traadte ud i Livet, og endelig med Hensyn til Menighedsraadenes Indflydelse paa Præstevalg, at sætte Ordet „skal“ i Stedet for „kan“, saaledes at Menighedsraadene altsaa skulde høres i saa Henseende. Og jeg kan her til føje, at jeg ogsaa er enig med ham i hans Ønske om, at Loven skal gælde i 6 Aar, idet jeg slet ikke tror, at der er nogen Fare for alle de skæbnsvangre Ting, som det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, hentydede til. Men jeg vil dertil føje, at jeg ser godt, at det staar ikke i særlig god Sammenhæng med Slutningen af den Anmærkning, han citerede,